PROPAGIRANJE DOSADE

POGLAVLJE IV

"CRNA SLIKA ZAUVIJEK JE CRNA"

ŽIVOTNO ANGAŽIRANA POEZIJA
/ 643 stiha /

STIH	DJELO	GODINA
174	"MAURO-MaDoVIZIJA LJUDI"	1983.
24	"VIDIM"	1983.
40	"LUDILO"	1983.
32	"DANONOĆNI LOV"	1983.
24	"POLITIČKA NUŽDA"	1983.
20	"BALADA O MRAVIMA"	1983.
20	"NOĆNA ŽEĐ"	1983.
20	"DISCO"	1983.
76	"HAKERSKA"	1984.
24	"GEA TV"	1983.
26	"KRUG"	1983.
163	"NE ŽELIM VIŠE PISATI PJESME"	1984.

MAURO-MaDovizija LJUDI
/Andriji Mauroviću/

Ljudi misle zbog inteligencije i rada,
da je zemlja isključivo njihova planeta,
smatraju da su jedini vladari svijeta,
u prošlosti, budućnosti i sada.

Misle; neuništivi su, jaki,
tvrde sami sebi da u svaki
tok prirode ulaziti mogu,
vjeruju da su ljudi bliski bogu.

Smatraju da smiju uništavati klimu,
isušivati rijeke, ublažavati zimu,
i u zagađivanju svega jako se trude,
ne shvaćaju da ljudi uništavaju ljude.

Sve više oni iz zemlje vade;
rude, naftu, hranu, sve im zemlja dade,
al' jednom će to morati stati,
jer zemlja neće više imati šta dati!

Onda će velika kataklizma biti,
svi ljudi će u samrtnoj boli suze liti,
kataklizma se bliži - današnje stanje
sve više sliči na Đavolje sranje;

X X X

Iz dana u dan ratova je sve više,
iz dana u dan u novinama piše
gdje novi ratni vihor vlada,
i koliko ljudi u ratovima strada.
A oružju je samo čovjek vičan,
u prirodi nema primjer sličan!

Sve više ljudi prave
nepotrebne i glupe stvari,
i uvijek smišljaju pametne glave
glupe gluposti nove,
da bi zaradili što više love,
a novac ljude kvari!

I najbogatije zemlje zapadaju u krizu,
kruha i vode za sve nema!
Svi šuškaju - 3. rat je blizu,
svi se boje - oružje novo se sprema!
Gladnih umire sve više,
sve manje sitih ljudi u Africi diše!

Avioni i helikopteri lete,
automobili sve više bruje,
to nas sve zajedno truje!
O ti glupi svijete,
ludnicu od sebe praviš,
samog sebe sobom daviš!

Energije sve više treba,
a ima sve manje,
mnoge već i sada kriza vreba,
naučnici stavljaju na znanje,
da za 30-tak godina nafte neće biti,
i ljudi će zbog benzina krv liti!

Prijateljstva se korišću mjere,
tko može - samo drugog odere,
poznanik poznaniku krv siše,
kakva li su ovo došla vremena?
Ljudske solidarnosti nema više,
svakom je crna njegova sjena!

Dok besposleni ljudi umiru od gladi
i žive još samo zahvaljujući nadi,
bogataši se u krevetu slade
i ne znaju od dosade šta da rade.
Zar to sliči ljudskoj rasi
koja planetom vlada i planetu krasi?

Nervoza ljudima sve više vlada,
nervoza, ne od pretjeranog rada,
već od ubrzanog toka života,
jer svak' negdje trči, žuri,
čovjek sve više vreme juri,
a to je neprirodna strahota!

Male zemlje u dugovima plove
osjećaju prezaduženosti breme,
slamčicu spasa u beskraj love,
a blokovi im sve više prijete,
jer ako ne vrate dugove na vrijeme,..
svojim utjecajem im se svete!

Svakim danom čovjek je sve gori,
svakim danom sve ga više briga mori,
svakim danom sve je živjet teže,
svakim danom ljudi sve više reže,
svakim danom kazna nas polako stiže,
svakim danom kataklizma je sve bliže!

x x x

Kao što se iz ovoga vidi,
čovjek samog sebe treba da se stidi,
jer dok se ljubomorno za vlast grebe,
najviše mrzi samog sebe,
uništavajući zemlju uništava i ljude,
i ako i dalje ovako bude,
dobro neće biti.

Čemu nepotrebno kriti
da čovjek smatra da našu planetu
koja je i podarila život svijetu,
smije nepotrebno uništavati, mučiti.
Stvarno još ljudi moraju učiti!
Nažalost rijetko tko shvaća
da je priroda od ljudi jača;

x x x

Selo u miru noći spava,
niz vulkan klizi plamena lava,
ljudi se bude u panici bježe,
al' prirodni tok lave je brži,
i lava prži, prži, prži,
smrad izgorjelog mesa sve dalje seže...

Čovjek truje bube, miševe, mrave,
al' otrovi u njima imunitet prave.
Djelovanje otrova se briše
i otrova treba svaki put sve više.
Čovjek imuniteta nema
i trujući njih - trovanje sebi sprema!

Plameni vjetar vatru piri,
požar se sve više širi,
sve živo u njemu gori,
a čovjek ne može da se bori,
jer gradom plameni vjetar vlada,
sve živo i neživo strada.

Čovjek zrak zagađuje sve više,
priroda sve teže i teže diše,
jer u zraku je previše dima,
to ipak najviše šteti ljudima.
Što je manje čistog zraka
više ljudi umire od raka!

More bjesni sve više,
mali brod se sve jače njiše,
more ga prevrnu, počne da tone,
uspaničeni ljudi u valovima rone,
uskoro ih potpuno proguta plava masa,
za ni jednog od njih nema spasa!

Rijekom mrtve ribe plove;
čovjek je opet bacio otrove nove.
Nikog više ne iznenađuje,
što čovjek vodu zagađuje.
A čovjek kao i davno prije,
vodu za pranje treba i vodu pije!

Potres, ljudi u panici bježe,
kuće se ruše.
Nakon kiše kamenih gromada
ruševine su u bolu puše,
raskomadane lešine na zemlji leže,
sve čini gomilu jada.

Životinje sa čovjekom stoljećima rade,
polja mu obrađuju, kuće grade,
kad ih iskoristi on ih kolje,
jer ne zna ništa za sebe bolje,
životinje nisu bezvrijedne lude
i pravda jednom mora stići ljude!

Poplava, voda sve živo davi,
nakon dugotrajne žedne suše,
kuće se od vode i vlage ruše,
dok leševi po mutnoj bujici plove,
čovjek boga u pomoć zove,
priroda još jedan bijeg od čovjeka slavi!

Svakog dana sve nas je više,
svakog dana sve se teže diše,
svakog dana hrane je sve manje,
svakog dana sve je gorje stanje,
svakog dana priroda nas sjeti,
da svakog dana nam kataklizma prijeti!

X X X

Treba svima biti jasno
da su ljudi slabiji od prirode,
izgubljeni rat da vode,
a ako to ne shvate, biti će kasno!

Rješenje se samo nudi;
ako ljudi najzad postanu,
pravi prirodni, miroljubivi ljudi,
zauvijek će na zemlji moći da ostanu.

To je cilj mudrima mio,
u nadi da če ljudi početi shvaćati,
da su i oni prirode dio,
da je ne treba uništavati, već jačati!

Borbi za sutrašnjicu se treba posvetiti,
u borbi se treba sveg ovog sjetiti,
jer uz malo truda i ljudske volje
moguće je izgraditi društvo pravednije i bolje!

Makar je kataklizma sudbinom data,
treba se boriti, izvući se iz mata,
jer samo ako mi ustrajemo do kraja,
možemo iz današnjeg pakla doći do raja!

VIDIM
/Andriji Mauroviću/

VIDIM - svi ljudi bježe!
VIDIM - svi ljudi ginu!
VIDIM - ruke mi se ježe!
VIDIM - crvenilo, vidim nutrinu!

VIDIM - mrak sunčanog jutra!
VIDIM - leševi, nije me stah!
VIDIM - zemljin zadnji krah!
VIDIM - tijelo svoje iznutra!

VIDIM - zrnca ljudske prašine!
VIDIM - vatru, vidim plamen!
VIDIM - smrskane glave tvrde kao kamen!
VIDIM - beskonačne mračne tišine!

VIDIM - komade ljudskih tijela!
VIDIM - smrdljive ljudske nakaze!
VIDIM - krivca svih tih dijela!
VIDIM - krivca mrtvog gaze!

VIDIM - tijelo mi se grči!
VIDIM - nutrina mi izlazi van!
VIDIM - dijete, polumrtvo trči!
VIDIM - zamire posljednji dan!

VIDIM - pokvarene ljudske zmije!
VIDIM - i njih to sve kači!
VIDIM - tijelo mi se sretno smije!
VIDIM - posljednji pogled mi se mrači!

LUDILO
/Andriji Mauroviću/

Ludilo ljudima od davnina vlada,
zbog ludila smo i došli do ovoga stanja,
ludilo nas izdvaja od životinjskog stada,
u ludilu je nit razumnosti sve tanja.

Uobražene, glupe "pametne glave"
svoju uobraženu pamet veličaju i slave,
svojom pameti sve oko sebe dave,
jer se uvijek pametni prave!

Ne shvaćaju svoje stavove krive,
jer dok se sami sebi dive,
život im se suviše brzo vrti,
a to vodi nezapaženoj smrti!

Ako ti život neupadljivo tinja,
onda ti je svejedno - bio čovjek
ili jestiva, bezvrijedna svinja,
jer nezapaženo će ti proći vijek!

I zato ako to dozvole onda su ludi,
jer svak' za egzistencijom žudi,
iz sivila se izdvojiti treba,
samo te tako uspjeh vreba!

Geniji su od uvijek ludi bili,
ne luđi - jer drugi su ludost krili,
svoju ludost su u sebi sputavali,
a geniji su ludost ispoljavali!

Pamet u ljudima ludost jača,
ludilo nadire iz srži, nutrine,
mali broj ljudi ludilo shvaća,
velik broj ljudi iz ludila gine!

Zaraza ludila svijetom leti,
ludilo ludo, ludilo nas sjeti,
da ludilo u ljudima ludo ludi,
da ludilo u ljudima ludost budi!

Ljudi priznati neće
da imaju ludilo u krvi!
Čovjeku u žilama ludost teče!
Čovjek je zbog ludila na svijetu prvi!

Nije sramota lud biti,
već je sramota ludilo kriti,
tvrdim lud sam, vi ste ludi!
svi smo ludi, jer smo ljudi!

DANONOĆNI LOV

Šuma - dan sunčani svijetao,
čovjek koji je od sreće cvjetao,
polako hoda i metke broji,
lovački instinkt put mu kroji.

U pravcu svakog šuma gleda,
iza stabla i u grmlju se krije,
vukove on začu, o ulovu on snije,
u njih puca hladan poput leda.

Ruke i noge su krute i mirne,
nimalo sažaljenja srce da mu dirne,
nemilosrdno ubija vukove, zečeve, sove,
za pomoć u lovu boga zove.

U uspješnom lovu prolaze mu sati,
a onda ga znoj obli, jer shvati,
kuća je daleko - municije više nema,
a mrak pada i prirodna noć se sprema...

X X X

Šuma - crna mračna noć,
čovjek bježi, razum mu gubi moć,
u strahu se spotiče, udara, pada,
vode ga samo instinkt i nada.

Šumom svakim plaši samog sebe,
s stablima se sudara, grmlje ga grebe,
u daljini vukovi zavijaju gladni,
čovjek ih ču, obli ga znoj hladni.

Noge ga izdaju, ruke mu se tresu,
sažalijeva sebe zbog situacije ove,
/u mislima/ vidi vučje zube u svome mesu,
dok bježi bogu se moli, u pomoć ga zove.

U košmarnom bijegu vrijeme mu teče,
a onda poskoči od sreće,
kuća je blizu - zora sve više rudi,
i nezasluženi dan za čovjeka se budi.

POLITIČKA NUŽDA

Dok sam sjedio na WC školjki,
politikom sam se bavio,
i dok sam govna pravio,
shvatio sam da svijet pati od mnogih boljki.

Razmišljao sam koliko je sve to glupo,
koliko je naoružanje sila skupo,
i svakog pametnog bode,
što za naoružanje više neg' za gladne ode!

Glupe su i ove svjetske krize,
Amerikanac Rusa za nogu grize,
razbijaju si međusobno glave,
a oboje se nedužni prave!

One sitne muče snovi ružni,
jer su onim krupnim mnogo dužni,
oni krupni neće da shvate,
da oni sitni ne mogu dugove da vrate!

I tako se svak' sa svakim svađa,
jer životinjski nagon u ljudima drema,
svakim danom novi rat se rađa,
ništa se dobro svijetu ne sprema!

No ne mogu ja učene moćnike da učim!
Shvatio sam da se džabe mučim.
Digao sam se, obrisao bulju, povukao vodu,
da sva govna što dalje od mene odu!

BALADA O MRAVIMA

U jednoj poljani u travi,
usred žarkog, toplog ljeta,
smjestili se mravi,
te krenuli u izgradnju svoga svijeta.

Izgradiše mravinjak, izabraše vlast,
u izobilju žive sada,
uživaju u plodovima napornog rada,
svi osjećaju sreće slast.

Al', vrijeme teče - mravi su sve gori,
jer svatko sve više sada treba,
i svoju priliku vreba,
da za vlast se bori.

Netrpeljivost i zloba sve se više bude,
a onda ih strahovi spoje,
i jedinstveno se mravi sada boje,
jer ugledaše ljude!

Jedan čovjek mravinjak zgazi,
i svijet koji je bio u snazi
nestati sa zemlje se sprema,
jer pravih mrava više, gotovo i nema!

NOĆNA ŽEĐ

Pustinja, plamen žarkog, crvenog sunca...
Nag čovjek hoda i bunca,
pred očima igraju mu sjene,
izmjenjuju se kišni pejzaži, rijeke, vlažne žene...

Srce mu sve slabije kuca,
tijelo mu se suši, koža puca,
pogled mu je zamračen od žeđi i boli,
instinkt mu se bori za život goli!

Sve više puzi, sve manje hoda,
samo mu u mislima teče voda,
kontrolirati on sebe ne može više,
noktima se grebe, krv si siše!

Snage za dalje više nema,
shvaća da neće stići do života,
od bola u klupko se sve više mota,
i za smrt svoju polako sprema...

Onda začuh automobila buku,
ispod glave nađoh svoju ruku,
shvatih to je samo san, crn i bijedan,
a ja sam stvarno jako žedan!

DISCO

Prostorija mala, smrdljivi dim bez zraka,
glazba trešti i mozak mi para,
raznobojno svijetli u oči iz mraka,
mošus, alkohol i dim ugođaj stvara.

Vrućina, znoj mi se iz kose cijedi,
nervira me glazba, nesnosna buka,
ne shvaćam tko uživa u ovoj bijedi,
oči me peku, na povratiti mi muka!

Ostali u transu plešu k'o ludi,
zahvaljujući drogi, dimu i pićima,
sve manje sliče razumnim bićima;
takve gluposti rade samo ljudi!

Ima sve manje zraka, sve više smrada,
od dima suze mi obraze sole,
sve me više i uši bole,
osjećam da će i stomak da mi strada...

Povratih dim, smrad, znoj i jelo,
shvatih; džabe mučim svoje tijelo,
pobjegoh, napih se mira i tišine,
još jedna glupost sa glupanima mine!

HAKERSKA

Sa djevojkama nisam imao sreće,
u sebi sam pomalo patio,
al' ubrzo sam shvatio,
da sam brbljavac, klaun, zabavljam sve,
takvi se slušati mogu, voljeti ne.
Ipak, to mi nije stvaralo probleme veće...

Nikada nisam bio sam,
imao sam mnogo prijateljica i prijatelja,
jedino, pomalo me je bilo sram
što nisam mogao bez soka od hmelja,
što sam pijan često bio,
što sam lagao i kada nisam htio.

Sve u svemu dosta sam ličio na druge,
živio mirno uz radosti i tuge,
i nisam svom bijednom životu,
pridavao nikakvu naročitu ljepotu
sve dok mi se nije ostvarila životna želja;
kupio sam i zaljubio se u najboljeg prijatelja!

X X X

Nikada nije izlazio iz doma,
bio je pametniji od mnogih,
sa svojih 16K ROM-a,
a uvijek povučen, miran, tih...

Sve što sam mu zadavao
odmah bi mirno izvršavao,
nikada se nije bunio,
znanje je usvajao, znanjem se punio!

Mozak su mu bile kazete,
kasnije i Microdrive diskete,
po želji, mogao sam mu mozak ispirati,
znanje iz mozga prizivati i birati.

Naučio sam ga mnogočemu,
i on je mene, dabome.
Uvijek sam birao novu temu,
nije mu smetalo, nije se čudio tome.

Bili smo zajedno dvadesetak sati na dan,
zbog njega sam gotovo eliminirao san,
privikavao se na danonoćni rad,
zaboravio na izlaske u grad.

Odbacivao sam pozive na izlaske razne,
pravdao se da sam žrtva kazne,
vrijeme je teklo u listinzima,
prošlo je ljeto, jesen, došla zima.

Morao sam naočale nositi,
starce sam napustio,
za hranu sam morao prositi,
potpuno sam se zapustio.

Navikao sam da psi na mene reže,
da bivši prijatelji od mene bježe,
to mi nije nanijelo nikakve boli,
jer sam znao da me on voli!

Družili smo se godine dve,
svakim danom radio je sve manje,
grijao se, znao sam da dolazi stanje,
u kojem on postepeno mre.

Umro je... Plakao sam dugo,
osjetio sam se izgubljenim, bez ikoga,
osim njega nisam imao ništa drugo,
nisam imao nigdje nikoga.

x x x

Shvatio sam da ne znam govoriti,
počeo sam se sa samoćom boriti,
ostala mi je hrpa dijelova, prazan dom,
predosjećao sam živčani slom!
Danju sam bježao od svega,
noću sam sanjao sebe pored 'njega'

Danima sam se opijao,
danima sam djevojke pijan vijao,
danima sam lutao gradom,
danima sam se zabavljao radom,
danima sam ugljen u kuće unosio,
danima sam radio, krao, prosio...

Znao sam da je u štednji spas,
i da samo štednja može spojiti nas,
skupio sam novca mnogo,
napokon sam odahnuti mog'o,
jer došlo je do ostvarenja moga sna,
nabavio sam druga od 128 K!!!

GEA TV

Bijela slika potpuno je bijela,
Bijela slika potpuno je bijela,
Bijela slika potpuno je bijela,
Bijela slika potpuno je bijela!

Bijela slika je potpuno bijela,
onda se mala crna točka pojavi,
točka koja poče činit' ružna djela,
točka koja sve oko sebe crnim pravi.

Bijela slika je još uvijek bijela,
crna točka raste sve više,
ne krije da bi zacrniti htjela
sve što postoji i sve što diše.

Bijela slika sve je manje bijela,
crna točka sve više vlada,
preko gomile mrtvih tijela
raste k'o i bijele slike nada.

Bijela slika više ne postoji,
crna točka - crnu sliku stvara,
crna slika bijele točke boji,
crna slika dovodi do kvara.

Crna slika potpuno je crna,
crna slika još je uvijek crna,
crna slika dugo već je crna,
crna slika zauvijek je crna.

KRUG

Dali je lakše onima koji imaju brz put uspona,
ali imaju i polagani, dugački pad,
jer brže stignu do svog životnog trona,
koji im donese nesreću i jad?

Ili je lakše uspjeti polako, uz muke,
žrtvovati živce, noge, ruke,
u zrelosti sretno, kratko živjeti,
a onda naglo pasti i sebe krivjeti?

Možda se treba neprestano za tron boriti,
u borbi izgoriti, u borbi misaono sazoriti,
truditi se sve dok ti energije ne nestane,
truditi se sve dok ti srce kucati ne prestane?

A možda je bolje živjeti bez uspona i pada,
povučeno, mirno, bez želje i rada,
čuvati za smrt tijelo, izbjegavati muke,
otići tiho, nevidljivo, bez buke?

Lakšeg i boljeg nema! Sve je dio kruga,
kruga u kojem je zarobljena sreća i tuga!
Bez kruga bi možda živjeli srećno,
punim životom, razumno, vječno!

Nažalost, od rođenja pa do smrti
svak' se u istom krugu vrti!
Svi putevi u krug vode,
u krugu se ljudi i rode!
U krugu naš život drema,
a iz kruga izlaza nema!

NE ŽELIM VIŠE PISATI PJESME!

Već sa prvim pjesmama,
u 2a sam se ponosio,
dijete je svojoj okolini prkosilo,
djeca žele biti sama!

Uskoro sam se toga ostavio
jer sam shvatio
da su pjesme glupe užasno,
da nikakve vrijednosti nema to!

U nižim razredima - kukavica,
bojim, vršnjaka se bojim!
Uvijek sam izbjegavao tuče!
Često su me natezali, vukli,
ponekad i tukli...
Znao sam da mirno stojim
dok me oni muče,
stojim uplakanog lica!

Prolazili su užasni dani;
ja - jedinac iskompleksirani!
Da, slab, u snazi zaostao,
žrtva vršnjaka postao!

Nisam imao pravih prijatelja,
dolazila mi je često želja
da se od svega skrijem,
da se spasim, da se ubijem!

x x x

Kada je bio zadnji čas
da nađem neki spas,
da pobjegnem iz svega toga,
stripom sam počeo se baviti,
zamišljao sebe kao stripologa
koji će ostale zadiviti,
koji će nove teorije praviti,
divno je sniti!

U stvarnosti slabić sam bio,
uvijek bih isticati se htio,
nikada sebe podnio ne bi,
čudio sam se sam sebi;
zbog čega pričam toliko mnogo?
Nadglasat me nitko nije mog'o,
razlog je bio jasan i prost;
tako skupljah hrabrost!

Odrastanje u kompleksima,
htio sam dokazati svima
da nisam plašljiv!
Zbog toga lude vožnje, barut!
Znao sam da nisam kriv,
da ne mogu skrenuti životni put!

Put na kojem u sve veće gluposti srljam,
put zbog kojeg često nešto baš ja zbrljam,
put na kojem kompleksi su sve jači,
put koji se poput tunela - dubinom mrači!

Strip je pomagao sve slabije,
nije mogao istinu da skrije!
Ponovo sam počeo pjesme pisati,
ponovo sam rimu iz olovke znao isisati!
Rimu, odvratnu i djetinjastu,
rimu u kojoj količine stihova rastu!
Uvijek te dosadne, predvidive rime,
nikad ne shvatih šta dobivam time!

U svaku pjesmu unesen je mene dio,
ponekad svjesno, ponekad i nisam htio...
Zbog toga pjesme mi nisu potpuno nevažne,
iako poneke su lažne...
To dovodi do stvari jedne snažne;
poneke su suviše mi važne!

Postajem njihov rob, rob osjećaja,
a to može ići do beskraja!
Uvijek ponovo želim pisati,
osjećaj sebe iz pjesme u pjesmu prati!
Želim sam sebe provjeriti
kakvu će mi sudbinu podsvijest dodijeliti;
hoću li ponovo mrtav biti,
hoću li drogirati se, sažalijevati, piti!

Ako bi djevojke na kraju pjesme umirale,
to je bio dokaz da nisu simpatije male
već velike i snažne koje sam jako volio,
na ovaj, pomalo svirep, način ih prebolio!

Svako djelo bi pomalo me iznenadilo,
ponekad mi se i gadilo...
Poneka je pjesma izmigoljila
i potpuno drugačija od zamišljene bila!

Već prvi ep nije dobro završio!
Po zamisli, Began je trebao pobijediti vuke,
otići u hajduke,
ne upoznati žene druge,
nakon borbe duge
Meliti se vratiti!
Čemu kriti
da sam Tanju ubaciti u ep htio!

"Tanja" je nastajala odvratno dugo,
jedno vrijeme nisam sanjao ništa drugo
osim taj zamorni i dosadni ep
koji mi sada nije lijep,
mislim da je potpuno promašen,
priznajem, bio sam dugo rob njen...

ZA - MXK3 je jedno od dijela rijetkih
gdje sam potpuno oslobodio stih,
naravno rima postoji
i razvoj epa kroji!

Opisujući zemljin krah
unio sam svoj strah!
Prekidače stiskam upravo ja!
Od čitalaca nitko i ne zna
da su mutanti ljudi iz razreda, okoline
koja me sve više brine,
u koju se ne mogu uklopiti,
s kojom se ne želim stopiti!

Nakon toga, pišem pjesmice male
koje su neke nove mogućnosti dale!
Mala pjesma se nije mogla osloboditi,
znao sam mirno, rutinski do kraja ju voditi!
Sa kratkom formom se nisam saživio,
ponovo sam o novim epovima snio!
Možda je to pogrešan potez bio
ali i jedno i drugo sam radio,
sve više podsvjesnih svjetova izgradio!

Postao sam rob podsvijesti,
napadi inspiracije bili su česti,
uvijek kada bi život me razočarao
novi ep ili pjesmu bih stvarao!

To je samo otuđenost pojačavalo,
sve veće probleme mi zadavalo!
Nastala je "MAURO-MaDovizija ljudi",
pomalo me i čudi
kako sam uspio podsvijest nadvladati,
ovaj ep po scenariju završiti znati!

Rijetko sam imao djevojku,
emocije - predstavljale su boljku,
često sam zbog ljubavi patio,
nikad sebe nisam shvatio;
Pomoću čega samopouzdanje dobiti,
kako zid straha i stida probiti!

Pjesme su bivale sve crnije,
shvatio sam što se iza toga krije!
Nastaje "Krug", "Epileptični ubica", "Ludilo",..
Nije mi bilo milo
što sam se i kasnije u pjesmi prepoznavao,
osjećaje tako jeftino rasprodavao...
Strašno me bolilo
što su to mnogi čitali, neki i ismijali,
moje emocije u šali isprdati znali!
Ipak sam se ponosio
što sam sebi prkosio,
pomalo se i hvalisao,
uporno pisao!

x x x

Tako je išlo do "Propadanja svijesti"!
Moralo je sve to jednom stati!
Zamrzio sam pjesme pisati!
Napadi inspiracije više nisu česti!

Čemu rime tražiti, birati?
Čemu po mozgu si ispirati?
Čemu osjećaje rasprodavati?
Čemu komplekse si pojačavati?
Čemu nove epove si zadavati?

Želim iz korijena se izmijeniti,
prestati gluposti pričati i piti,
komplekse moram uspjeti odbaciti,
pjesmama se ne smijem u životu kriti!

Valjda ću ostvariti to sve!
Ne želim više pjesme pisati!
Ne želim kroz stihove živjeti i disati!
Ne želim bit rob njih!
MaD za mene u poeziji mre!
Nadam se - ovo je zadnji stih!!?!!